

S kým chcete spať?

Bubbles Seafood & Wine Bar, letisko Amsterdam

- Ná, to je čo?

Dr. Spielmann s hrôzou otočil hlavu v smere, odkiaľ počul niekoho prihlasno konzumovať svoje jedlo a nápoj. Zazrel starší manželský pár, ktorý hovoril asi po dánsky. Pred sebou mali minerálku a tanier s jedným haringom, ktorý si pravidelne podávali. Každý si z neho odkrojil kúsok a zas podal tanier partnerovi.

Nie, tie zvuky nejdú od nich. Za tým istým stolom sedel ešte ktosi, muž, obklopený taniermi — jeden bol prázdny, druhý poloprázdny a tretí, plný ustríc, mu práve doniesla čašníčka. Na ďalšom tanieri, o ktorom si Dr. Spielmann pôvodne myslel, že patrí manželskému páru, mal muž lososa a krevety a vedľa fľašu šampanského. Muž s tromi taniermi sedel otočený k obrovským oknám a kochal sa výhľadom na večerné letisko. Občas si hodil do úst ustricu alebo krevetku a zapil šampanským. — Muf. Tam išla ďalšia ustrica. Míc. Tam išiel ďalší glg francúzskeho ružového šampanského. — Myk, mák, mer, tam mu odišla ďalšia astronomická suma z kreditnej karty. Vlastne gastronomická.

Dr. Spielmann si vybral zo saka noviny. Na rozdiel od doktora Spielmanna noviny boli včerajšie. S novinami mal bohaté skúsenosti. Nie raz mu zachránili život, keď sa pred niekým potreboval skryť. Napríklad pred pacientmi. Vlastne len pred pacientmi. Vlastne len pred jedným.

Dr. Spielmann rýchlo vytrhol z novín takmer nebadateľný kus papiera. Zdvihol ich pred seba a lakty si položil na stôl. Istota je istota, človek nikdy nevie, ako dlho bude musieť sedieť v tejto pozícii. Znovu započul divné zvuky: muf, míc, myk, mák, mer... To je už čo? To ako ten človek je a pije? To je čo za barbar? To je čo za kreditnú kartu? Mhm.

Dánsky manželský pár sa vrhol na posledný kúsok haringa. Vypili posledný dúšok minerálky, potom spokojní vstali a odišli.

— Konečne, - vzdychol si Dr. Spielmann, - konečne uvidím, kto tu tak úchylne žerie. V tom momente sa muž s tromi taniermi čiastočne otočil. Mal nespokojný výraz, ktorý mohol patriť len jednému človeku a Dr. Spielmann ho poznal. — Kooijman! - vykrikol tak nahlas, že aj eh.. Kooijman to počul. Dr. Spielmann spustil noviny a obaja muži sa pozreli priamo na seba.

— Dr. Spielmann! Hádám neprežívam nejakú ďalšiu nočnú moru? Žeby som bol v zariadení, kde podávajú ustrice? - Kooijman sa otočil späť k svojmu poháru a rýchlo sa napil.

— A žeby v tom zariadení podávali aj šampanské? Ale nie, čo je veľa, to je veľa!

Dr. Spielmann vstal a podišiel k svojmu pacientovi. - Dobrý večer, pán Kooijman. Vystrel mu pritom ruku.

Kooijman si podrobne a hlavne podozrivo pozrel doktora Spielmanna. — Najprv mi ukážte ruky. Nemáte v nich nejaké remence alebo niečo iné?

Dr. Spielmann mu ukázal ruky. – Ved' sme na letisku, nie na klinike, pán Kooijman.

– No, ja to viem, ale či to aj vy viete. Sám ste? A čo tu vlastne robíte? Sledujete ma?

Dr. Spielmanna zachvátili obvyklé pocity údivu, hnevu a zlosti ako vždy, keď sa rozprával s Kooijmanom.

– Nie!, - povedal príliš nahlas.

Dánsky pár sa pri východe otočil, chceli sa presvedčiť, či omylom na tanieri predsa nezabudli ešte kúsok haringa.

– Nie, bol som tu na vedeckej konferencii o abnormálnych anomáliách.

– Aj také existujú? - spýtal sa Kooijman, - vedel som, že ich nemáte všetky pokope. Ale dobre, čo teraz?

Dr. Spielmann si prisadol. – Čo, keby sme si vypili pohárik na toto neočakávané stretnutie a porozprávali sa trochu?

– Myslíte, akože bez kazajky a tak?, spýtal sa Kooijman.

- Áno. Letíte tiež domov na Slovensko?

- Viac-menej, letím do Budapešti.

- Aj ja.

- Dobre, - povedal Kooijman, - tak nám objednám. Slečna! Doneste nám ešte fľašu.

- Fľašu čoho? - sa spýtala pribehnutá čašníčka.

- Skús sama rozmýšľať, doteraz pijem francúzske ružové šampanské, myslíš, že by som zrazu chcel fľašu Metaxy?

Čašníčka sa začervenela a bežala preč. Pri pulte si naliala poldeci Metaxy a hosťom odniesla šampanské. – Prosím, pane, vaše šampanské.

- Však to nebolelo, - poďakoval sa jej Kooijman svojim spôsobom. Potom nalial Dr. Spielmannovi a sebe. – Nazdravie!

- Nazdravie!

Keď sa Dr. Spielmann napil, spýtal sa Kooijmana, či bol pozrieť príbuzných v Holandsku.

– Nie, vyzerám na to, že sa zaujímam o príbuzných? Bol som tlmočiť.

– Tlmočiť?

– Áno, tlmočiť. Zlyháva vám pamäť od toho pitia, čo? Nepáči sa vám, že tlmočím? Tým sa živím. Aspoň v tých dňoch, keď nie som náhodou niekde zavretý. Napríklad v tom vašom starobinci s tými chlipnými sestričkami.

Dr. Spielmann sa ohradil. – No, dovoľte, pán Kooijman...

– Čo sa hneváte, keď ja vám to len závidím, povedal Kooijman a uškrnul sa.

Dr. Spielmann sa uvoľnil, oči mu zažiarili. – To je fakt, tie sestričky u nás sú báječné. Aj niektoré pacientky. (Myslel pritom na Eriku.) - Ale dobre, boli ste tlmočiť. Kde a pre koho? Nejaká zaujímavá téma?

– Ako tak. Tlmočil som pre rodičov, ktorí si chcú adoptovať dieťa zo Slovenska. Moji krajanovia nie sú schopní zabezpečiť si vlastné detské domovy a vlastné nechcené deti, tak ich dovážajú zo Slovenska. Tam je ich dosť. Z ministerstva z Bratislavy prišli zodpovedné osoby, ktoré tie deti vyberajú. Tak som celý deň tlmočil pre manželské páry, ktoré si chcú adoptovať dieťa a pre také, ktoré už dieťa majú. Mali sme len dve témy: „Kedy konečne dostaneme dieťa“ a „Pozrite, ako nám dobre rastie dieťa, ktoré ste nám poslali“. Husto zaujímavé.

- Aha, a ja, že ste tu boli hrať scrabble. Nalejem vám ešte?

- –Nie, teda áno, nalejte samozrejme, nalejte, čo sa spytujete? Veď sme Slováci. Teda ja ani nie, ale viac-menej už áno. Nebol som tu hrať scrabble. Všetky pijete?

- –Ale, ale, pán Kooijman, rozprávajte mi radšej o tej hre.

- Čo vám o nej mám povedať? V Holandsku som nehral scrabble. Ani teraz, ani nikdy. Zo zásady hrávam len slovenské scrabble, kde neovládám všetky slová.

- Hm, zamrmlal Dr. Spielmann, mhm, to je aká zásada?

- –Zásada quid pro quo, ja dám žene radosť z hrania scrabble, aj ju väčšinou nechám vyhrať, a ona mi dá pokoj.

- Jasné, s pochopením pritakal Dr. Spielmann.

- Hral som scrabble naposledy na majstrovstvách v Liptovskom Mikuláši. V septembri na turnaji v Osrblí. Všade na Slovensku panovalo ešte krásne, teplé leto, ale v tej osrblej dedine už v noci kúrili. Aspoň v našom hoteli. Ináč tam skoro nikto z hráčov nespál. Prenajali si nejakú drevenicu, že tam budú spolu spať. Určite! Ktovie, čo tam robili, ešte aj náš hotel sa v noci triasol, vraj hrali bowling. Určite. Asi to bola nejaká generálka, lebo na druhý deň sa nás na turnaji spýtala vedúca toho klubu, či sme už rozmýšľali, s kým chceme spať v Liptovskom Mikuláši. Fúha, pomyslel som si, to je majstrovský nápad! Zrazu sa mi tá pekne panovačná zdala byť dokonca pekná panovačná. V tej noci som takmer oka nezažmuril, čo som rozmýšľal nad jej výzvou. Ale nakoniec mi tá moja (tiež panovačná) pokazila moje zámery, lebo akonáhle vedúca panovačná zopakovala svoju výzvu, moja hneď povedala, že my dvaja samozrejme spolu. Tak to som prehral. Aj všetky partie v ten deň, iste preto.

- Hm. Mhm. Také sú ženy, konštatoval Dr. Spielmann, nemajú žiadne pochopenie. Zúčastnili ste sa teda aj tých majstrovstiev?

- Áno, ale to mi išlo tiež ako milovanie po dvoch fľašiach vína. Ale aj viem prečo. Oni tam tú sálu rozdelili na štyri sektory, ako Berlín počas studenej vojny. Tí dobrí si vyhradili pre seba kobercové sektory na severnej strane. Pod svojimi preskrebľovanými nožičkami mali ten najmäkší koberec, aký si len viete predstaviť. A žiadne slnko ich na tej strane nerušilo. A my, scrabbloví vyvrheli, sme sedeli v lacných sektoroch s betónovou podlahou, navyše celý deň priamo na slnku. V tej lepšej časti bol aspoň nejaký lacný tatranský profil, ale ja som dva dni mrzol. Obzvlášť okolo stolov 11 a 12 bola príšerná zima, a tam som presedel oba dni. Musím niečo vyšpekulovať, aby som o rok sedel v kobercovej časti. Chystám vzburu! Na budúci rok v noci preložím všetky papieriky s číslami do opačných sektorov!

- Nemáte to tam ľahké, - povedal uznanlivo Dr. Spielmann, - dáte si ešte trochu šampanského? - Ani nečakal na odpoveď a rovno doplnil poháre. Na ktorom mieste ste skončili?

- Povedal som, že mi to nešlo. Na predposlednom.

- Juj, to nie je veľmi dobre. Ale zrejme niekto hral ešte horšie ako vy. To sa vlastne dá?- uškrnul sa Dr. Spielmann. Nos mal už pomerne červený.

- Prestaňte, samozrejme sa to dá. Bol som pevne rozhodnutý im to tam natrieť, ale nepočítal som s tým, že tá panovačná ma posadí na ten betón.

- Hej, to je riadne svinstvo. Nazdravie. - Dr. Spielmann si priložil pohár k ústam.

- Však? A predstavte si, vyhral som nakoniec kvet.

Dr. Spielmannovi zabehlo. Vyprskol glg francúzskeho ružového šampanského z úst. – Kvet? Aký kvet? To bol nejaký dodatočný trest? - Schuti sa zarehotal. Z tváre si utrel kvapky šampanského. Ružového. Okolo červeného nosa.

- Neviem, ale čo je veľa, to je veľa. Už asi prestanem hrať. Nebudem už chodiť na tie turnaje.

- Ale no, pán Kooijman, to nám nerobte!

- Komu nám? Ako to zas myslíte? Či aj vy kujete s tou panovačnou?

- Nie, kdeže! Myslím to tak, že ja mám vďaka vám profesionálnu radosť a oni tam v tom klube majú radosť, že niekto iný je najslabší.

- Pekne ste to povedali. Poďme radšej pomaly k lietadlu. Už sa blíži čas odletu.

Podgurážení zaplatili za výdatné občerstvenie a spolu vyšli do odletovej haly.

V lietadle si Dr. Spielmann vymenil miesto, aby mohol sedieť vedľa Kooijmana. U letušky si obaja objednali ďalší pohár šampanského, ale ružové nemali.

- Príde vás niekto vyzdvihnúť v Budapešti?- spýtal sa Kooijman.

- Nie, mám tam zaparkované auto. Audi A8.

- Viem, aké máte auto, už som o ňom niekde čítal, vraj si ho zaslúžite, alebo niečo také. Ale nezdá sa mi rozumné, aby ste si po toľkých pohároch sadli sám za volant.

- To je pravda, ale už je neskoro.

- Viete, čo? Mňa príde niekto vyzdvihnúť. Pošlem mu rýchlo smsku, aby prišiel s kamarátom, a ten Vás odvezie.

Páni si opäť pripili a Kooijman povedal Dr. Spielmannovi, aby mu rozprával o tej konferencii o abnormálnych anomáliách. - To ste tam aké prípady prebrali?

- Vážne, veľmi vážne.

- Také, ako ten môj údajný s tými magnetkami?

- Ale kde! - Dr. Spielmann mávol rukou, - každý tam prezentoval skutočne vážne, často až vychýlené prípady.

- Ako masoví vrahovia, sexuálni devianti a tak?

- Ajaj, ešte oveľa horšie. Ja som napríklad prezentoval svoj najnovší prípad, s ktorým si ešte vôbec neviem rady. Je to nejaký korektor, ktorý radí ľuďom, aby prestali robiť, čo radi robia.

- To nechápem. Myslíte napríklad ako cukrár, ktorý upeče tri krásne torty, ktoré všetkým chutia a potom štvrtá torta sa niekomu nepáči? A ten cukrár má potom radšej prestať piecť torty? Tak to musí byť blázon!

- Hej, riadny blázon, preto ani neviem, ako ho budem liečiť. Ak sa to vôbec bude dať.

Páni pokračovali v pití šampanského a vymieňaní si názorov. Keď vystúpili z lietadla, alebo lepšie povedané, keď ich opatrne z neho vytlačili, boli najlepšimi kamarátmi na svete. Alebo aspoň na tom parkovisku. Rozlúčili sa bozkami na obe líca a každý si sadol do svojho auta za svojho šoféra. Dohodli sa, že sa opäť stretnú. Na Slovensku.